

Tehnoredactare: **Florența SAVA**

Viziunea grafică a copertei: **Laura PREDA**

Pentru corespondență:

Website: www.edituracristimpuri.ro
www.cristiserban.ro

Cuprins

Prințesa cu haine de aur	9
Marinarul cel leneș	17
Cele două surori	26
Un om supărat	34
Rugăciunea călugărilor risipiți	41
Orezul cel gustos	51
Pustia tămăduiește mânia?	56
Comoara de sub copac	62
O tânără și doi pețitori	70
Secretul Împărăției de sus	77
Împăratul copacilor	89
Simion și cele zece porunci	93
Taisia	103
Pescarul cel netrebnic	112
Prințesa cu batic	117
La pustie	126
Cele șapte îndemnuri ale lui Isaia	132
Preotul „mai nevrednic”	138

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘERBAN, CRISTIAN

Filocalia pentru copii și tineri cu ilustrații / Cristian Șerban ;
il. de Rodica Vieru. - Ploiești : Cristimpuri, 2010-
12 vol.

ISBN 978-606-92455-6-9

Vol. 1. - 2010. - ISBN 978-606-92455-7-6

I. Vieru, Rodica (il.)

821.135.1-93-97

Prințesa cu haine de aur

„Cât privește hainele, să nu poțesteți să ai haine de prisos, ci îngrijește-te numai de cele cari sunt de trebuință trupului.”

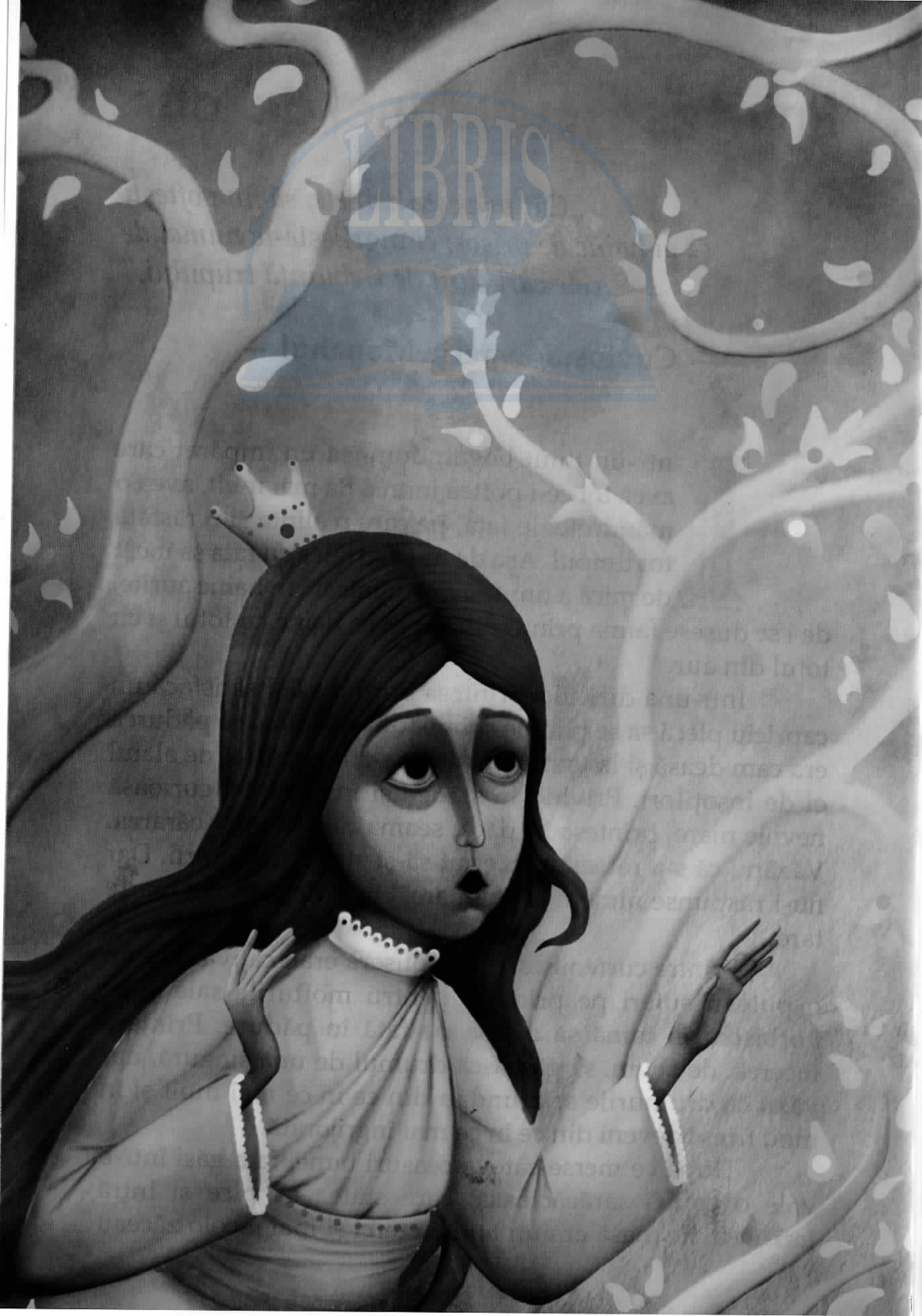
– Cuviosul Evagrie Monahul –

Într-un ținut bogat, domnea un împărat care avea tot ce-i poțtea inima. Ba mai mult, avea o mândrețe de față, pe care o alinta și o răsfața tot timpul. Așa de mult se fălea cu fata sa încât de mică a ținut să fie îmbrăcată în haine aurite, de i se dusese faima prințesei că ar avea haine cu totul și cu totul din aur.

Într-una din zile, prințesa dorind să-și satisfacă un capriciu plecă să se plimbe prin pădure. Numai că pădurea era cam deasă și la un moment dat s-a îndepărtat de alaiul ei de însoțitori. Privind în stânga și în dreapta, curioasă nevoie mare, prințesa își dădu seama că a pierdut cărarea. Văzând că s-a rătăcit a început să-și strige însoțitorii. Dar nu-i răspunse nimeni la chemare, chiar dacă striga foarte tare...

Printre curtenii care o însoțiseră erau câțiva care nu o puteau suferi pe prințesă pentru mofturile sale și se vorbiseră în taină să o lase pe față în pădure. Prințesa încercă, de acum, să găsească drumul de una singură, dar văzu că drumurile se afundau din ce în ce mai mult și în mod firesc deveni din ce în ce mai îngrijorată.

După ce merse câteva ceasuri bune, fata găsi într-o vale o colibă săracăcioasă, care stătea să pice și întră într-însa. Pe masă era un blid cu terci și mai încolo zăceau

câteva lucruri aruncate. Strâmbă din nas când mirosi vasul cu terci și dădu să iasă. Dar se întoarse pentru a lua un ghem de ață, care era aruncat pe jos, gândind că de va rătăci din nou cărarea, se va orienta după firul pe care îl va fi deșirat prin pădure. Își spunea că e de preferat să se întoarcă la această colibă, decât să înnopteze cu fiarele pădurii.

Prințesa se osteni în zadar să găsească drumul spre palat...și lăsându-se primele semne ale asfințitului, de acum, începu a urmări firul spre a se întoarce spre coliba din mijlocul pădurii.

Mergând ea după fir, la un moment dat, a ajuns pe marginea văii de unde trebuia să se zărească coliba și înmărmuri. În locul colibei se ridica un palat cu totul din aur, atât de înalt încât parcă atingea cerul. Iar din mai multe direcții soseau și forfoteau soli îmbrăcați în haine luminoase care cărau înăuntrul palatului tot felul de mătăsuri, bijuterii, bucate alese, fructe rare și vase din aur sau argint.

Prințesa a crezut la început că visează, dar mai apoi se apropie și văzu deslușit toate acestea. Mări pasul să ajungă în acel loc cât mai repede...Dar parcă de ce mărea pasul, de aceea palatul parcă se depărta...Când în sfârșit ajunse mai aproape de palat, prințesa dori să-i atingă gardurile aurite. Și când întinse mâna, deodată palatul dispăru și în locul său reapăru coliba sărăcăcioasă în care se odihnisse ceva mai devreme.

Fata era de acum nelămurită și căută să intre înăuntru. Aici găsi un bărbat și o femeie, slabi, luminoși la față și îmbrăcați în haine cernite...Cei doi o poftiră să intre și îi puseră un scaun să se așeze. Prințesa încă mirată refuză scaunul, arătând cu degetul spre haine, parcă spunând: „Cum aş putea eu, cu hainele mele aurite să mă așez pe scaunul vostru murdar și făcut din lemn?”. Fata se mai uită o dată în jur și nu văzu nici mătăsuri, nici vase aurite, nici bucate alese, ci singurul lucru care strălucea era o mică icoană atârnată de perete.

– Vreau să-mi spuneți, cum de am văzut mai devreme pe acest loc un preaslăvit palat de aur și cum de mă aflu acum în această colibă care stă să pice?

– Noi nu știm ce să-ți spunem, spuse bărbatul. Știm doar că până acum câteva minute am stat în genunchi la rugăciune!

– Dar am văzut cu ochii mei, zise prințesa, cum oameni îmbrăcați în haine luminoase intrau aici cu lucruri nemaivăzute și bunătați nemaîntâlnite.

– Noi nu știm decât că am stat aici, în fața icoanei Maicii Domnului și ne-am rugat, adăugă și femeia.

– Dar voi cui slujiți?

– Noi slujim lui Dumnezeu, Care este Stăpânul a toate, lui Iisus Hristos, Care este Împărat al împăraților și Duhului Sfânt.

– Cum dar Hristos, de care ziceți voi, este împărat, când tatăl meu este cel care guvernează și este împărat peste acest ținut?

– Hristos este Domnul nostru și este Împărat ceresc! El nu luptă cu sabia pentru teritorii și nu fură coroana de rege nimănui! spuse femeia...

Privind apoi spre blidul cu terci, care stătea încă neatins pe masă, prințesa exclamă mirată:

– Ia te uită! Din blidul acesta cu terci nu a gustat încă nimeni!...Sunt ceasuri bune de când eu l-am găsit aici pe masă, și tot aici îl văd, chiar neatins!...

– Special l-am lăsat, spuse femeia, poate o trece vreun străin care a rătăcit poteca și va gusta din el. La noi coliba nu stă încuiată și ne-am gândit că dacă vreun om rătăcit se adăpostește de ploaie sau de vânt, să aibă și ceva să mănânce.

– Frumos gest, răspunse prințesa. Dar cum vă închipuiți că eu o prințesă îmbrăcată în haine aurite aş putea măcar să gust din acest terci?

– Prințesă dragă, spuse bărbatul, noi nu silim pe nimeni spre această mâncare. Dar pot să-mi dau seama că un

om care stă încuiat într-o casă mai multe zile și nu are pe unde să iasă, dacă va avea 10 mere și 10 monede de aur pe masă, cu atât mai mult va iubi merele decât aurul, fiindcă acestea îl vor ajuta să-și astâmpere foamea...

– Și cum de voi, osteniți fiind și venind de la lucru, nici măcar nu v-ați atins de mâncarea asta?

– Astăzi am rânduit să fie zi de rugăciune și post mai aspru, căci este zi de vineri, spuse femeia.

– Dar ce este acela post? întrebă fata.

– Postul este ferirea de unele bucate, în special de cele care cheamă după ele îmbuibarea și ispitirea, dar mai ales ferirea de păcate...Postul face sufletul cuviincios, sfințește cugetarea, alungă demonii și apropie pe Dumnezeu...

– Ce sunt aceia demoni?! mai întrebă fata mirată.

– Sunt vrăjmașii omului, îngeri răzvrățiți care au picat din cer, care luptă să ducă sufletul omului în robie, spuse bărbatul.

Femeia începu să explice arătând spre locul lor de închinare:

– Chiar în această seară aflându-ne la rugăciune, am fost ispitiți de niște demoni. Aceștia, îmbrăcați în haine luminoase au plimbat prin fața noastră tot timpul, cât am stat în genunchi la rugăciune, haine strălucitoare, mâncăruri alese și bijuterii. S-au luptat din răspuțeri să facă rugăciunea noastră nelucrătoare...

– Când omul se gândește la mâncăruri alese cu greu mai poate avea liniște. De aceea am ales să ne rugăm astăzi fără să mâncăm seara, chiar dacă suntem osteniți și am trudit toată ziua, spuse bărbatul.

– Și cum se face că această colibă a apărut ca un palat de aur? Eu o astfel de vedere¹ n-am mai avut până acum, mai adăugă prințesa.

– Noi nu știm decât că ne-am rugat și că am

1. Cu sensul de vedenie

postit...Și mai știm că e bine să te îndestulezi cu mâncare puțină.

Prințesa chicoti și întrebă din nou:

— Cum vine asta să mănânc puțin și să mă satur!?...Eu n-am mai pomenit așa ceva!...

— Domnul și Dumnezeu nostru are grijă de toată făptura din cer și de sub cer și darurile Sale sunt mai presus de mâncare. Noi dacă avem o lipsă nu începem prin a ne văita, ci căutăm să ne rugăm. Iar dacă se întâmplă să ne iasă cineva în cale, iar acela ne lasă ceva, trebuie să știi fata mea, rosti femeia, că nu e rușine să primești haine sau hrană. Căci rușinea pentru cel care nu vrea să primească este un fel de fiică a mândriei.

Prințesa era de acum mută de uimire, căci nu mai văzuse oameni ca aceștia în viața ei. Vorbind cu cei doi și-a dat seama, că rar va mai putea găsi oameni cu o așa mare dragoste de Dumnezeu. Începu să înțeleagă că zadarnic s-au străduit mulți profesori aduși de departe spre a-i preda științele, artele sau dansul, dacă nimeni nu-i spusese despre Hristos și iubirea Sa de oameni. Căci de acum ea văzuse și știa că oamenilor pe care îi iubește, Iisus Hristos le face din colibe, palate aurite.

— Vreau să veniți cu mine la palat! Parcă mă simt ușoară și mai plăcută lui Dumnezeu când vă simt în preajmă...

— Nu putem veni fată dragă, spuse femeia. Noi deja am locuit în lume și am venit în locul acesta mai ferit pentru a ne plânge păcatele.

— În plus, zice și bărbatul, un vas cu vin dacă îl muți din loc în loc, vinul se mohorăște și își arată urâciunile drojdiilor. Dar dacă vasul îl ții pe loc, acesta pregătește un vin lucitor, așezat și binemirositor.

Prințesa înțelese din asta că plimbarea omului încoace și încolo nu e bună și că pentru cei doi coliba era mai de preț decât palatul în care locuia ea. Fără să stea prea mult

pe gânduri, prințesa dezbracă una din hainele aurite și o întinse:

— Luați această haină! Vindeți-o, duceți-o într-un târg!...Cumpărați-vă pe ea cele de trebuință!...Azi am învățat că nu e bine să poștești haine de prisos, ci e bine să poștești să fii plăcut în fața Domnului!

— Înțelept și plăcut ai vorbit! spuse femeia. Iată noi îți vom da în schimb singura noastră avere...Poftim această icoană a Maicii Domnului!

Prințesa nu putu să se abțină să-i îmbrățișeze pe cei doi. Luă icoana Maicii Domnului cu sfială în mâini, conștientă fiind că și aceasta o va călăuzi și parcă într-o clipită, mergând pe cărarea cea bună, ajunse la palat.

Împăratul o primi pe prințesă cu mare bucurie, fiindcă o iubea și era unica lui fiică, dar la câteva zile după venirea ei, deja începu să se întristeze. Încă de când a sosit la palat, prințesa a lepădat toate hainele strălucitoare și podoabele și a început să poarte haine cât mai simple și mai smerite cu putință. Și nu mai cobora prințesa la recepții și la ospete...și vorbea puțin, dar făcea multe. Una dintre supărările regelui provenea din faptul că fata petrecea cam mult timp în preajma slujitorilor și fu văzută ajutându-i, încurajându-i și jucându-se cu copiii lor.

Văzând această schimbare care i-a adus atâta mâhnire în suflet, împăratul o chemă într-un cabinet mai retras spre a sta de vorbă pe îndelete. Prințesa povesti atunci, în toate amănuntele toate câte pățise în pădure, la întâlnirea cu acei oameni iubitori de Dumnezeu. I-a povestit împăratului și despre Iisus și Maica Domnului, atâtea câte aflase până atunci și a mai zis:

— Să știi tată al meu iubit, că îmi doresc, de acum să trăiesc într-un palat de aur ca al acelor oameni sfinți din mijlocul pădurii. Mai mult face o colibă sfințită și aurită cu rugăciuni și post, decât o casă poleită cu aur...

Împăratul se mânie la început, dar cugetând pe

îndelete și-a dat seama că în vorbele fetei sale este multă dreptate. Ba, mai mult, fiindcă în urma mărturiei fetei lui, în inima sa s-a aprins curiozitatea pentru a afla cine este Iisus Hristos, a dat ordin să fie chemat un preot. La scurt timp, întreaga sa familie se botează în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și a început acest împărat a domni cu dreptate și a renunța la ospetele și dineurile lungi și obositoare cu cărnuri, dans și sporovăială multă. El a domnit ani lungi și a fost iubit de popor, în special de săraci pentru că de multe ori îi vizita, îi încuraja și îi ajuta cu cele ce le lipseau.

Cât despre prințesa noastră, trebuie să știți că în mai multe rânduri căutând singură sau însoțită, locul acela smerit în care se afla coliba celor doi soți, care au adus-o la credință, nu l-a mai aflat în ruptul capului. Trecând vremea, a înțeles că oamenii aceia din pădure au fost îngeri, care au dorit să o atragă la dreapta credință și să se aprindă în ea dragostea de Hristos.

N-a trecut multă vreme și auzind de faima călugărilor care făceau multe minuni și vindecări datorită credinței, fata ceru voie tatălui ei să se călugărească. Iar împăratul, ca un creștin care începuse să-și dorească mântuirea cu ardoare, îi dădu voie fiicei sale să plece. Ba, chiar s-a gândit să doneze o mare parte din averea sa mănăstirilor... Fiindcă de acum, înțeleșese împăratul, ca și fiica sa, că hainele de aur nu sunt cele aurite de mâini omenești, ci sunt cele aurite de cetele îngerești. Hainele de aur sunt hainele rugăciunii, iar palat de aur poți să ai permanent dacă te rogi, dacă postești și dacă ești milostiv.

(La cuvintele lui Evagrie Ponticul)

Marinarul „cel leneș”

„După cum cârmacii și cei ce țin frânele cu sânguință și cu luare aminte ajung la țintă, tot așa cei ce se silesc spre viața cea dreaptă și virtuoaasă, trebuie să călătorească cu sânguință și cu grijă, precum se cuvine și după cum e voia lui Dumnezeu. Cel ce vrea și cugetă că se poate aceasta, crezând își face loc în nemurire.”

— Sfântul Antonie Cel Mare —

Pe vremuri, mulți oameni se îndeletniceau cu comerțul pe mare. În special la Marea Egiptului era tot timpul forfotă și agitație spre a duce și aduce mărfuri și alimente. Și pentru că oamenii erau doar la stadiul de început în ce privește motoarele și navele cu aburi, transportul pe mare se făcea cu corăbii.

Pe una dintre aceste corăbii se povestește că se adunaseră cei mai vestiți marinari ai Alexandriei. Iar între ei, mai vestit era căpitanul lor. Acesta avea fața plină de bube și cicatrice de la rănilor suferite de-a lungul timpului, de la vântul care îi brăzdase fața sau de la apa mării care îi despicasă obrazul. Privirea lui era crâncenă și brațul său extrem de puternic.

Într-atât de puternic și de faimos era acest căpitan de vas, încât marinarii duceau o adevărată bătălie să se îmbarce pe corabia condusă de el. Marinarii se simțeau în siguranță, știind că acest corăbier priceput, peste vreme,

a scos multe vase din primejdii și din furtuni fără egal. Astfel ei erau liniștiți când își îmbrățișau copiii și nevestele la plecare, fiindcă aveau mare nădejde că se vor întoarce sănătoși.

Pe această corabie era imbarcat și un marinar între două vârste, firav și aparent fără putere, care era deosebit de toți ceilalți. Mai toată ziua el stătea închis în cabina sa, și nimeni nu-l auzise vorbind mai mult decât să spună da sau nu. Marinarii - în special puntiștii - în momentul când ieșeau din serviciul lor aveau obiceiul să bea o dușcă, să tragă într-un colț spre a juca rișca, table sau zaruri. Marinarul nostru însă, imediat ce-și încheia ceasurile slujbei sale, cartul sau alte îndatoriri, se ducea în camera sa și nu mai ieșea multă vreme...

Știindu-l singur în camera sa și neauzind de acolo vreun zgomot, ceilalți marinari au căzut de acord că de bună seamă acest marinar doarme tot timpul. De aceea l-au botezat: „cel leneș”. Ba mai mult, toți râdeau de el considerându-l mototol pentru faptul că nu vorbea și se amuzau spunând despre el că nu vorbește, fiindcă îi este lene până și gura să și-o deschidă.

Căpitanul de vas nu-l îndrăgea pe acest marinar, ba chiar avea obiceiul să-l înjure căutându-i mereu un defect la lucrul pe care îl făcea. Omul nostru nu răspundea la înjurături, în nici un fel, și răbda toate umilințele, lucru care îi făcea pe cei din jur să se mire tare.

Într-o dimineață, când nimeni nu se aștepta la ceva rău, dintr-odată s-au ridicat nori negri și grei deasupra apelor, iar la oarece depărtare au început a se zări fulgere. La primul tunet, căpitanul de vas a dat ordin să se tragă odgoanele de siguranță, să se întărească catargele și să se tragă clopotul...

Doar în câteva clipe, valuri uriașe au început să se ridice și amenințau să înghită corabia ca pe o coajă de nucă. Văzând primejdia, mai mulți dintre marinari au dat bir cu

fugiții sub punte, spre a-și căuta vestele de salvare și a-și lua asupra lor avutul. Mulți dintre ei au început să strige de frică, fiindcă nu mai văzuseră în viața lor o așa furtună iscată din senin.

Timonierul urla cel mai tare, fiindcă valurile puteau în orice clipă să-l smulgă de pe punte. Ba, văzând valuri așa de mari și de teribile, a lăsat timona, s-a înfricoșat și a fugit, ca și ceilalți, sub punte. Văzând că nu e lucru de șagă cu această furtună nemaîntâlnită, însuși căpitanul a apucat timona dorind să scape corabia din valurile din ce în ce mai furioase. După ce acesta a apucat timona cu brațele sale puternice, marinarii au mai prins curaj, unii dintre ei îndrăznind să iasă de sub punte spre a mai salva din bunurile corabiei.

Căpitanul manevra corabia și își însoțea priceperea cu un potop de înjurături. Și de ce se întetea furtuna, din aceea acesta înjura și mai cu foc. Un fulger însă a despicat unul dintre catarge, iar catargul prăbușindu-se i-a sfărâmat căpitanului un braț.

Căpitanul a căzut pe punte și de acum nimeni nu se încumeta să se ducă să-l ridice sau să preia timona corabiei, rămasă din nou fără control. Ba, văzând primejdia și pe căpitanul lor rănit, marinarii de pe punte au dat buzna spre locurile de sub punte care sperau să le dea adăpost.

Toți fugeau spre interior, numai unul - marinarul pe care îl botezaseră „cel leneș” - a ieșit din cabina sa. L-a tras la adăpost pe căpitan, dându-l pe mâna cuiva spre a i se bandaja brațul. Apoi a cuprins timona cu amândouă brațele și a rostit cu glas tunător și mișcător:

– Doamne, Tu Care ai făcut cerul și pământul! Tu, Doamne, Care L-ai trimis pe scump Fiul tău să liniștească mările, să șteargă păcatele noastre, să aducă mântuire pe pământ și bucurie în cer! Tu, Doamne Atotțiitorule care ne dai astăzi acestea grele - furtuni și ploi - ca să înțelegem că toate se întâmplă cum trebuie și să înțelegem că toate sunt